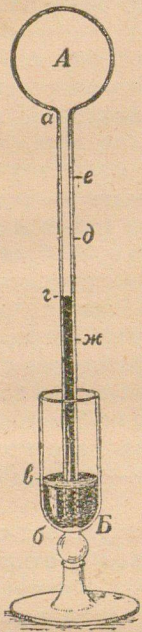

По предложение на Галилея, Академията въ Симанто се опитала да опредѣли скоростѣта на свѣтлината, за което двама наблюдатели, намиращи се на разстояние една миля единъ отъ другъ, по даденъ сигналъ отъ едното мѣсто, пущали и прекъсвали свѣтлината. Отъ другото мѣсто наблюдавали пристигането на свѣтлината. Този опитъ, обаче, не довелъ до никакви резултати, тъй като билъ извършенъ съ груби сръдства. Повечето учени се придържали до странното твърдение на Декарта, че свѣтлината се разпространява мигновенно.

Фиг. 4. Първиятъ термометръ на Галилея.

(фиг. 4) се състоялъ отъ стъклено кълбо (А), презъ запушалката на което е прекарана тънка тръбица. Преди да се потопи тръбицата въ сждъ съ течность, кълбото леко се нагрѣва, при което частъ отъ въздуха излиза навънъ, вследствие разширението на последния отъ топлината. Ако следъ това цѣлиятъ уредъ се внесе въ по-хладно помѣщение, въздухътъ въ кълбото се свива и течностьта се издига въ тръбицата до по-високо ниво; ако се внесе уреда въ по-топло помѣщение, то въздухътъ въ кълбото се разширява и равнището на течностьта въ тръбицата спада надолу.

За обяснение видимото премѣстване на звездитѣ една спроти друга, Галилей за пръвъ пжтъ допусналъ, че това трѣбва да се дължи на движението на Земята около Слънцето, това, което после бѣ проучено отъ Беселъ и наречено „паралаксъ“ на звездитѣ.

Още древнитѣ гърци сж знаели, че тѣлата отъ топлината се разширяватъ, но за прилагане на това свойство за измѣрване температурата на въздуха и другитѣ тѣла се досетилъ най-напредъ едва Галилей (1574 — 1642 г.). Неговиятъ уредъ